

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRESCU BOTONCEA, ECATERINA

Numele meu este Tu / Ecaterina Petrescu Botoncea ; pref. de
Vianu Mureșan ; postf. de Lucian Strochi. - București : Eikon, 2020
ISBN 978-606-49-0281-8

I. Mureșan, Vianu (pref.)
II. Strochi, Lucian (postf.)

821.135.1

Editor: Valentin Ajder

Ecaterina Petrescu Botoncea

Numele meu este Tu

Prefață de Vianu Mureșan

Postfață de Lucian Strochi

E I K O N

București, 2020

totul este spus ca un jet al inspirației. În realitate precipitarea aparentă a autoarei, ascunde o savantă știință a discursului și o filtrare convingătoare a simbolurilor. De aici și fraza-rea neobișnuită, când metaforică, când cerebrală, științifică. Autoarea mizează mult pe inteligența emoțională a cititorului ei virtual și bine face. O scriere despre care se va vorbi îndelung și cu temei...

Lucian Strochi

CUPRINS

Vianu Mureșan:

Despre pandemie și dragostea care izbăvește 9

Numele meu este TU 19

Lucian Strochi:

Postfață 127

limita morții, este drumul medicului spre Dumnezeu. În anumite pasaje digresive ale cărții, în care autoarea face referiri la filosofia lui Emmanuel Lévinas, aceasta evocă teza esențială, că drumul nostru spre Dumnezeu este indirect, presupune ocolul prin Celălalt, aproapele nostru, că de fapt responsabilitatea în sensul cel mai serios și mai adânc este pentru suferința lui, pentru starea lui de vulnerabilitate. Noi zburăm spre Dumnezeu cu aripi făcute din nevoile, suferințele aproapei.

Revenind la ideea de început, cartea Ecaterinei Petrescu Botoncea este un imn al iubirii. Acesta vrea să dezvolte, în fapt, funcțiile descântecului – alungă răul, purifică locul, vindecă, salvează – iar secretul nu constă în anume puteri magice obscure, ci în puterea credinței în Dumnezeu și disponibilitatea de-a pune propria viață în mâinile Celui alt (ca iubită, în cazul personajului de aici) ori în sprijinul lui (ca îngrijitor medical, fiind vorba de faptul că personajul lucrează într-un spital). Nu există mai mare putere de rezistență la rău, dar nici alt tratament vindecător mai puternic decât iubirea, vom înțelege la sfârșitul acestei cărți, și probabil că este înțelept din partea noastră să asumăm acest adevăr atât în plan medical, cât și în cel al relațiilor personale. Traseul prin lectură al acestei cărți, deopotrivă frumoase și înțelepte, supun mintea unui test serios, dar oferă și ocazia unei elevații mimetice pe măsura schimbării morale pe care personajul o parcurge. Este o carte a iubirii vindecătoare.

Vianu Mureșan

Aud vântul și nu știu dacă el vine de afară sau din pieptul meu, crengile foșnesc dureros, iar timpul se iuțește și el, acum curge atât de vijelios că mă simt cuprinsă de panică, am senzația că am întârziat la ceva și nu mai știu la ce, încerc să-mi aduc aminte, câți ani am? parcă treizeci și șase, numerele încep să crească și nu știu cum să le opresc, ceasul cosmic, ceasul din perete, ceasul din inima mea, ceasul din pântecul meu bat fără iertare, la unison, unde fugi timp nebun?, ceva aveam de îndeplinit la ceasul acesta care fuge și nu mai știu ce... în nări simt miros de alge și mare...

Ne-am cazat într-un han de la marginea satului de pescari, ascuns și stingher, camera avea pereți galbeni, un geam mare întredeschis prin care pătrundea agresiv zgomotul mării,

am călcat cu pas obosit,

acasă lăsasem multe griji și multe gânduri, multe cuvinte pe care le sigilasem în seiful din dormitor, dar era imperioasă această întâlnire, această reîntoarcere, această evadare...

cuvântul dor mă chinuise cel mai tare, serile mi se păreau încărcate de cuvinte,

când stingeam lampa și priveam cerul înstelat, stelele se lipeau sub pleoapele mele, în timp ce cuvintele deveneau mirapozi ce mă cutreierau toată noaptea pe sub tâmplă,

mă vedeam ba fetița cu chibrituri care se juca cu focul, o certa mama și făcea apoi pipi în pat, ba acrobatul zburând în aer peste cărbuni aprinși de Sfântul Dumitru, ba copilul uimit care privește prin ușița de la sobă flăcările întese cu vâtraiul, ba adolescenta fermecată de focul de tabără la Sulina, pe plaja asurzită de valuri, ba medicul îngrijind oameni scăpați din incendii, cu răni adânci mustind puturos și opalescent pe sub pansamente, pentru a mă trezi apoi peste noapte și a-mi simți, de fapt, sufletul ars.

Oricât de mulți bolnavi aveam de îngrijit, oricât de mare era Bolnița inimii mele, care, în ani crescuse cât un oraș, simțeam cum dogorește în mine iubirea de oameni...

doar o iubire o uitasem, iubirea mângâietoare, apocrifă, ca o apă neîncepută, nerostită, iubirea pe care o simți pe piele, în vârful degetelor și pe catifeaua buzelor, în abdomen și în creștetul capului, iubirea roz, iubirea panteră, devoratoare și pătimașă, parfumată, cu aromă de tămâie și otrăvuri de leac, izbăvitoare atunci când pornește dintr-un lăuntru îndepărtat, izvor al lumii, pentru a-și găsi cântecul și cântărețul pierdut, el Orfeu, ea Euridice...

Mi-era dor de muzica aceea care te străbate cu fiecare notă pe fiecare respirație, venită din astral, muzică a sferelor de lumină ușor atinse și întrepătrunse între ele, clopoței de vibrații care adună și dilată timpul în fiecare secundă, copleșitoare...

Camera mi se părea mult prea mare, dormitorul meu de acasă era unul mic cât o nucă, aveam doar un pat cu o cuvertură verde, să mă învelesc cu ea ca într-o iarbă, cuvertura de aici era albă, scrobită, neîmbietoare, purtam temerea că se va și fona sub greutatea mea, în suflet mi se spargeau valurile unei

mări uitate de mult, într-o vară, dar și a primăverii care abia începuse,

nu o dată, din pricina acelor valuri mi-am găsit diminețile aproape fără suflare, dar își reveneau în cele din urmă.

Mă urmărea de mult un vals sau un fado, ca o exuberanță înaintea morții, un dans al unei fericiri redobândite mult prea târziu, ceva nedefinit, aproape sfâșietor de frumos și de dureros totodată, doar eu îl dansam, îmi lipsise dansatorul...

ochii mi s-au oprit pe cele două tablouri de pe perete din care curgeau ghirlande de flori orientale, m-am gândit că ar trebui să le ud, și mă uitam pe masa cu pliculețele de ceai după o carafă de apă, ți-am simțit brațele pe după mijloc, ce senzație...

Ochii îți erau aprinși și o secundă m-am temut că ești bolnav, ți-am sărutat fruntea să văd dacă nu ai febră, circula pe atunci o boală cumplită care decima populația și care la noi încă nu venise, dar știrile la radio ne însoțeau tot mai amenințătoare,

am făcut un mic pas înapoi, apoi înainte, te-am rugat să închizi aparatul, poate pentru a trage de timp... pe un singur picior am făcut o piruetă,

dar tu nu puteai face niciun pas, erai pironit lângă trupul meu dogoritor, pendula unui ceas vechi bătea în perete,

— mă duc să ud florile, ți-am spus,

am călcat ușor peste scoarța de cânepă până la noptieră, mi-aș fi dorit să nu pătrundă atâta soare prin ferestre, mi-aș fi dorit o ploaie torențială, un vânt, un crivăț, să am motiv să mă cuibăresc în pat lângă tine,

eram îmbrăcată cu un costumaș de lână, împletit de mine de mult din două fire, unul alb și altul negru, dar pieptarul era alb înspumat ca o zăpadă...

oare în ce anotimp eram de fapt? putea fi oricare,

nesiguranța mea ar fi putut să te enerveze, mi-am privit inelele de pe mâini, din argint, cu pietre colorate roz, galben, verde, oare ce mă reținea?

eram atâta de plină de tine,

le-am dat încet jos odată cu ceasul, cu lăncșorul de la gât, apoi am luat carafa și am pornit legănat spre baie, m-am întors îmbujorată și mirosind a săpun de levănțică, sub duș mă gândeam că poate e ultima baie, poate că mâine nu voi putea respira și voi cădea sufocată pe străzi, învinsă de boala aceea care îți taie pe loc respirația, așa că m-am clăbucit fără grabă și m-am răsfațat sub ploaia de apă mai mult decât trebuie, citisem știri legate de pulverizarea unui gaz sarin pe străzi pentru dezinfecție, mai periculos decât virusul însuși, nu voiam să mi se întâmple și mie la fel și să iau apoi mirosul acela de mort, cu care ni se îmbibau nările la spital după fiecare înfrângere, când trebuia să stăm cu pacientul sub cearșaf două ore înainte să îl trimitem la morgă...

Eram înfășurată într-un prosop bine strâns peste corp, peste sâni,

te priveam cât ești de frumos, cu umerii lați și energici... ședeai cu spatele, nu voiam să recunosc nimic din ce simțeam pentru tine, supărată că ai plecat și ai dispărut atâția ani, nu te-am întrebat niciodată nimic, te-am lăsat să îmi desenezi cuvinte și să mă introduci în cele mai frumoase povești, 101 povești cu cavaleri zamolxieni au precedat întâlnirea noastră,

câte una în fiecare seară... Histria era pe atunci un port vestit, pe când tu erai Aeticus iar eu, Marea Preoteasă... ne-am hotărât să ne vedem acolo și acum vorbești la telefon, scrii mesaje în timp ce eu torn câteva picături de șampanie într-un singur pahar... vrei să pari controlat, deși îți tremură mâinile...

apoi, patul cel mare s-a umplut de toate poveștile, de muzici și de cuvinte... într-o totală învălmășeală, fereastra s-a deschis larg și un vânt cald a venit peste noi, cred că m-a luat cu el în timp ce tu mi-ai prins glezna cu mâinile și am zburat dansând împreună, nu mai știu cât era vis și cât era realitate, dar la un moment dat m-am simțit proiectată pe cer, fără tine, am atins două porți argintii și am strigat că nu mai am aer.

Sticla prin care priveam toate astea era murdară, plină de degetele noastre și de sărutări...

Erai în carantină de șapte zile, iar eu ascunsă sub o mască de oxigen...

Printre respirații întretăiate îți spuneam totuși, fericită că pot articula cele două cuvinte,

— te iubesc! ce frumos suna,

— te iubesc, nu uita!

Înghesuisem în geanta de drum haine pentru o săptămână, un pulover, o pereche de blugi, două pijamale, o rochiță roz cu un pandantiv mov pentru o ieșire la restaurant într-o seară, în orașul cel mai apropiat, o pereche de pantofi de lac și o canadiană galbenă, matlasată, lenjerie de corp, prosoape, și

deși aglomerasem prea tare bagajul, purtam în mine graba celui care așteptase mult prea mult.

Dincolo de gardul alb de lemn vopsit al casei mele aveam drumul, lăsam pentru câteva zile grădina în grija unei vecine, corcodușii ședeau să înflorească în timp ce narcisele străpungeau cu fragilitatea lor spinarea aspră a pământului, un foc de frunze uscate se ridica peste case, vecina nu trebuia decât să dea de mâncare la câini, să-i mângâie și să îi mai întrebe de sănătate, cerul se umpluse de păsări de tot felul, de toate culorile, ca și iarba, iar brațele mestecenilor își încordau fibrele pentru a susține un cârd de ciori, mirosul de fum îmi plăcea, avea arome de pădure,

pe drumul neasfaltat se auzea hodorogind o căruță, m-am urcat la volan, mașina scliffea de curățenie, o spălăsem cu mâna mea cu un detergent bun și o parfumasem pe dinăuntru, deși știam că în curând se va umple de praf, nu trebuia să mai aștept să fiu sunată, mă voi întâlni cu el, adică cu tine, sper că ne vom recunoaște, marea mea grijă era cum mă va găsi, un pic mă îngrășasem, părul avea nevoie să fie ajutat cu șuvițe galbene, sânii îmi erau încă fermi, iar pasul sprinten, totuși așteptarea îmi dădea un aer prea melancolic, poate un pic prostuț...

reușisem cu greutate să obțin câteva zile de concediu, spitalele se pregăteau de o mare epidemie, deocamdată nu aveam niciun bolnav internat cu virusul morții, iar eu îmi doream un strop de fericire înaintea confruntării cu preașireata, poate urma să mă învingă, poate rămâneam cu vreun beteșug în respirație, după cum se întâmplă dacă te-ai îmbolnăvit

de plămâni și scapi, iar eu nu mai voiam să aștept, voiam să trăiesc clipa aceea de împlinire... cu el, adică cu tine...

Ne cunoscusem în liceu, el venise dintr-un oraș de provincie și locuia la o mătușă, mă conducea seară de seară acasă după terminarea orelor, luminile orașului se aprindeau în culori fosforescente, străzile deveneau tot mai animate și miroseau a vânt, frunze și trandafiri roz, luna era când lunguiață și când rotundă, iar noi ne umpleam părul de păianjeni și de furnici lungindu-ne la povești sub castani, uneori cerul se acoperea de nori, iar noi de ploaie, purta ochelari cu multe dioptrii și avea mâinile catifelate, a terminat facultatea înaintea mea, după ce s-a mutat de la medicină la filozofie, nu ni s-au întâlnit decât mâinile și multe îmbrățișări, deși ne iubeam arzător, considera că sunt încă prea tânără pentru mai mult, era mai mare decât mine cu trei ani, eu îl iubeam cu toată ființa mea, eram abia în anul întâi, și nu mi-ar mai fi venit să mă dezlipesc de la pieptul lui, apoi au urmat scrisori, multe scrisori și poeme despre iubire, suflet și oameni, basme și mituri, eu eram crăiasa lui, mireasa, prințesa... a ajuns profesor de parapsihologie la New York și om de știință, îmi promitea că ne vom revedea curând, și a fost altfel... cu totul altfel, iar din acel început a rămas o mare neîmplinire...

Din căruța hodorogită a coborât o țărancă cu două sticle de lapte și o plasă de ouă în mâini, care mi-a tăiat calea în vreme ce eu eram cu mașina în pornire,

— ia-le, laptele este din dimineața asta, iar ouăle sunt proaspete, am un băiat bolnav acasă, abia întors din țări străine sărac lipit, și nu am bani de medicamente,

— unde stai?

— a doua uliță!

am însoțit-o, calul perfect negru, cu ciucuri roșii la urechi, dădea mulțumit din coadă,

— are nevoie de internare, e grav! i-am spus,

La cișmeaua din curte m-am spălat pe mâini, am plătit ouăle și m-am întors cu ele înapoi la mine casă, așezând pe ușa frigiderului ou cu ou în graba mare, nu m-am mai spălat pe mâini a doua oară, trăiam într-o hipnoză!

Când ți-am auzit vocea la telefon trecuseră cincisprezece ani, am simțit un miracol, toată ființa mea a fost invadată de o lumină, o conexiune inexplicabilă cu o altă ființă de peste mări, dar și cu Marea Ființă, se petrecea de parcă un chirurg desăvârșit al înălțimilor ne-ar fi mutat în cosmos pentru a ne opera și a ne sutura energiile în continuitate, nu am înțeles ce s-a întâmplat, am înțeles doar că ni se întâmplă lucruri pe care nu le puteam înțelege.

Este din nou târziu, de la o vreme totul este târziu, stau cu ochii închiși și privesc în urmă fără să știu dacă mai există și un înainte, în jurul meu pufăie ventilatoarele, eu nu am decât o mască de oxigen, cred că astăzi mă bucur că sunt pacientă și nu doctor, mă pot odihni, pot visa, mă pot lăsa invadată de aduceri aminte... târgile aleargă în jurul meu, unii bolnavi pleacă învinși pentru a veni alții, monitoarele ticăie, pașii infirmierelor se aud apăsate, se vorbește neclar, în surdină, miroase a lumânări, dar eu nu sunt atentă decât la propriile mele gânduri, mai multă energie nu am, un preot mă întreabă dacă vreau să mă împărtășesc, iar eu mă gândesc că tocmai ce fusesem mireasă...

Noi puteam fi și frați, dar ce bine că eram încă cu mult mai mult... oricum, să știi că îmi doresc întâi o fată, ai spus, să semene cu tine, apoi mulți copii unul după altul ca la albine și flori, cum o fi asta, am izbucnit în râs, și tu la fel, apoi nu mai știu decât că ne-am topit unul în altul și o căldură cerească ne-a absorbit.

Acum totul îmi părea încețoșat, parcă locuiam într-o zonă crepusculară, dacă m-ai fi întrebat cum mă cheamă, ți-aș fi spus că mă cheamă Eu, iar pe tine, Tu, nu am rude, nici familie, nici copii, doar o soră răătăcită prin lume, i-am pierdut pe toți rând pe rând, mi-am pierdut chiar și numele, m-am numit întâi într-un fel, apoi în alt fel, amintirile mele, în schimb, sunt frumoase, pe cele urâte mi le-am șters sau așa vreau să cred, mereu îmi notez într-un caiet cuvintele care mă interesează și pe toate văd numele tău, până acum am fost un fel de responsabil șef peste un sector numit suflete rănite, căci nicio boală pe lumea asta nu își are altă cauză, și m-am specializat în tămăduirea lor, o vreme am fost și eu purtătoarea unei răni, închisă de timp,

la picioare aveam Hecata, o deschizătură mare sub pat care putea fi un coș cu rufe murdare, o pivniță sau o bolniță, dar putea fi și intrarea în întunecatele tenebre ale Purgatoriului sau Infernului, lângă mine ședea Foxi, cățelușă mea cea blândă care murise, nici vorbă de cerberi pentru că, de fapt, eu locuiam într-o chilie cu multe icoane, deasupra mea mijeau zorile unei dimineți nehotărâte sau poate era un bec cu un filament fâlfâind,

bunica ședea lângă mine, depăna un ghem din fire de nisip și spunea că mai este mult pe vârtelniță, nu voi muri prea